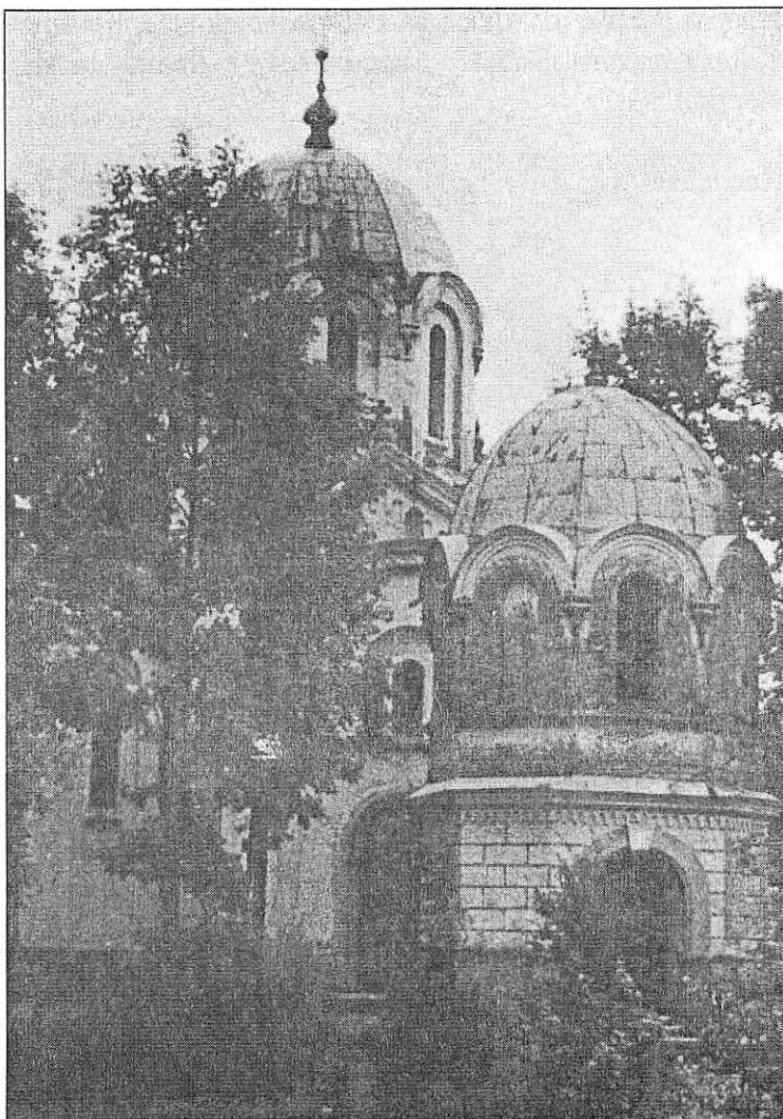

Ivan Krasovsky
Його серце
зупинилося на світанку...

Село Вороблик Королівський.
Греко-Католицька Церква (1888 р.)
Успення Пречистої Діви Марії.
У цій церкві о. Б. Семків відправив першу Службу Божу.
Тут біля церкви був похованний.

Бібліотека Лемківщини, ч. 52

Iван Красовський
**Його серце
зупинилося на світанку...**

*Пам'яті
Вчителя і Друга о. Б. Семківа*

Львів • Видавництво «Свічадо» • 2011

УДК 27-726.25(477.83)

ББК 86.377-ЗД

К 78

Редактор: о. Богдан Прах

Обкладинка: Мар'яна Пелех

Красовський. Іван

К 78 Його серце зупинилося на світанку: Пам'яті вчителя і друга о. Б. Семківа. – Львів: Свічадо, 2011. – 32 с.

ISBN 978-966-395-430-1

Книжечка «Його серце зупинилося на світанку...» розповідає читачам про сердечну, на жаль, короткотривалу дружбу автора – тоді юного студента, – з щойно висвяченим парохом Греко-Католицької Церкви о. Богданом Семківим, родом з містечка Щирець поблизу Львова.

Навесні 1944 р. о. Богдан Семків був призначений парохом у с. Дошно Сяніцького повіту на Лемківщині.

Дружбу цю перервала трагічна подія 18 липня 1944 р. Молодий священик загинув від кулі учасника польської підпільної банди.

Хоча подія ця залишила глибокий, болючий слід у серцях лемків, як і східних галичан, вона не повинна сприяти поглибленню ненависті в середовищі сусідів-слов'ян.

ББК 86.377-ЗД

© Іван Красовський

ISBN 978-966-395-430-1

Від Автора

Щиро кажучи, мені ніяково буде перед читачами, коли вони звернуться до мене із запитанням:

- Чому ви, пане Іване, так пізно згадали про задушевного друга?
- Кажуть: «Краще пізно, ніж ніколи». Однак я пожартував. На своє виправдання скажу, що я неодноразово згадував о. Семківа у своїх статтях. Думав про ширшу публікацію, але кожного разу болючий спогад про друга позбавляв мене сил...

Після депортації відвідав родину Курилець (родина п. Анни Семків) у с. Острів неподалік Щирця. Кілька разів зустрів п. Анну у Львові, де вона оформилася на роботу...

Роки збігали. Якось зустрів свого знайомого о. Богдана Праха, що переїхав із Польщі до Львова. І якою була його радість, коли я згадав про мою дружбу з о. Семківим. Мій знайомий збирав матеріали про розправи польських підпільних банд з греко-католицькими священиками. Йому відома була трагедія життя о. Б. Семківа, але він не знав її подrobiць. Тому насправді безмірно зрадів, що знайшовся свідок трагедії і запропонував мені описати цю подію, дав цінні поради.

Принагідно складаю подяку о. Богданові Праху. Також вдячний товаришеві Михайлові Крупі за вичитку тексту.

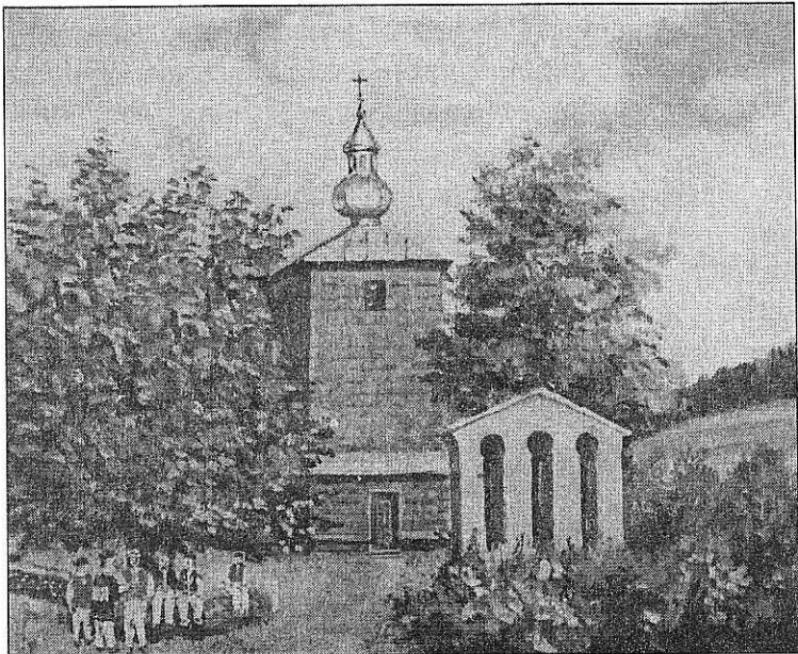
Іван Красовський

Весняне сонце щедро розсівало свої золоті промені над західними Карпатами, ніжно огортаючи неповторну красу гірської природи. Назустріч сонцю, немов грудки землі, піднімалися жайворонки, що своїм мелодійним співом безперервно прославляли велич лемківського краю, засилали у безмежну далечінь безкраїх небес гімн подяки всемогутньому Творцю. У променях сонця змійкою виблискувала гірська річка Табір, що своїми чистими водами обмивала піdnіжжя гір Дів, Копа, Яличник. Поруч з нею невпинно біг у далечінь крутий шлях – «гостинець», що єднав містечка Риманів і Яслиська.

По обидва боки річки та гостинця розкинулося невелике село Дошно. Напередодні Другої світової війни в селі налічувалося 105 садиб. Із них 52 садиби, у нижній частині села, належали полякам, 50 садиб були «лемківськими» (українськими). У верхній частині села до 1942-1943 рр. проживали три родини єреїв і дві родини циганів, які були повністю знищенні німецькими окупантами. Українці та поляки у с. Дошно жили між собою мирно. Шанували свої вікові традиції, хоч різнилися не лише релігією (українці – греко-католики, поляки – римо-католики), мовою, але й архітектурою сільського будівництва, одягом, народними промислами.

У центрі села стояла дерев'яна церква Рождества Пресвятої Богородиці.

Латинського костелу у селі не було і поляки молилися у костелі найближчого Риманова-Здрою. Мир панував до війни. Під час окупації на селян села Дошно почали здійснювати напади бандитські формування польського села Любатови. Бандити грабували селян-лемків, викра-

Село Дошно. Церква Рождества Пресвятої Богородиці.
1880 р. Розібрана у 1954 р. Малюнок Д. Солинка.

дали у них худобу, знаряддя сільськогосподарської техніки.

Із скісих джерел відомо, що Дошно було одним з найдавніших лемківських сіл. За призабутими нині легендами, у цих околицях ще в XI ст. оселилися будівничі міста Сянока для заготівлі будівельної деревини. Первісний осередок швидко перетворився на село з назвою «Дошно» (тут було засновано «тартаک» для різання дерев'яних колод на дошки).

В історичному джерелі 1386 року згадується, що польський король подарував якомусь Зіндрану землю, ліс між містечком Яслиська і селом Дошно, яке у той час було вже досить великим, для заснування нового села «Królikowa» (пізніше Королик).

До кінця XIV ст. село Дошно було винятково руським (українським) – у XIV ст. польська шляхта розпочала польсько-німецьку колонізацію Західних Карпат. У результаті колонізації русинів відтіснили углиб Карпат, а кращі землі (Сяноцька низина, Сандецька низина) колонізували поляки і німці. Так з'явилися нові села Рихвальд (від Reich Wald), Шимбарк (від «Schon Berg»), Заршин (від «Zehr shon») й інші. Колоністи потіснили також селян Дошна, зайнявши нижню («рівнинну») частину села.

Незаперечним доказом цього є ряд прізвищ німецького походження, як Крукар, Льоренц, Вайс, Рокош, Ригель серед сучасних поляків-дошнян.

Був початок травня 1944 року. Я щойно повернувся з курортного містечка Криниці (Західна Лемківщина), де навчався в Українській учительській семінарії – у цьому році через веснні події шкільний рік закінчився раніше. Я довго сидів зажурений на березі річки – мені повідомили про смерть у німецькому концтаборі моого прекрасного позашкільного вчителя і старшого друга, популярного культурного діяча Івана Тибляка.

Цей надзвичайно активний, гарний, високий парубок дивував своїми здібностями ватажка сільської молоді не лише селян Дошна, але й навколоїшніх сіл. Він організував гурток народних танців, сільський хор, драматичний гурток.

У всіх ділянках мистецько-культурного життя свої обов'язки вчителя і керівника виконував з великим успіхом і точністю. Під його керівництвом молоді танцюристи, співаки, драмгуртківці здобули заслужену славу далеко за межами рідного села.

Багато часу присвятив І. Тибляк і мені, як найкращому учневі сільської школи. Він додатково навчав мене історії рідного краю, літератури, вчив шанувати рідні традиції, любити мистецтво, підготував до вступу в учительську семінарію. Саме у рік моого вступу на навчання (1941 р.) німці вивезли І. Тибляка на примусові роботи. Там, влітку 1943 р., його і замучили. Не стало видатного діяча на ниві української культури, який прожив зaledве 22 роки (1921-1943).

Мої роздуми несподівано перервала група сільських хлопців, моїх ровесників і друзів. Це сусіди Васьо Максимович, Васьо Волошинович, а також Ваньо Волошинович, Андрій Коваль, Ваньо Одрехівський.

- Здоров, Іване. Вітасмо з приїздом... А чому ти такий зажурений?
- Та так собі думаю...
- А чи чув, що до нашого села прибув молодий священик для допомоги старому о. Вахнянину?
- Та чув, але його ще не бачив...
- Приходи увечері на майвку, допоможеш йому співати, бо дяка Михайла Демковича нема, а ти вмієш підспівати.

Увечері я зайшов до церкви, де вже очікувала група сільської молоді та кілька старших селянок. Услід за мною до церкви у чорній рясі зайшов молодий священик о. Богдан Семків.

- Христос Воскрес!
 - Воістину Воскрес, – дружно всі відповіли.
- о. Богдан зайшов у захристію, одягнув єпитрахиль і фелон та, помолившись, почав молебень до Діви Марії.

«Багословен Бог наш...» я змушений був відспівати за дяка.

о. Богдан Семків

Від надміру хвилювання мені в грудях відчутно билося серце. У сільській школі я навчався разом з дочкою дяка Стефою і часто до них заходив. Після виконання шкільног завдання, дяк радо навчав мене церковного письма і співу. Тому не дивно, що я ще дванадцятирічним хлопчиною успішно читав у церкві «Апостола» та допомагав відспівувати Службу Божу.

Я стояв заклопотаний. Бажання включитися у відправу було великим, але сміливості не вистачало. Нарешті я відважився. Пам'ятаю першу «потрібну ноту» підібрав швидко, хоч і боязко. Відправа вдалася. Із захристії вишов усміхнений о. Богдан Семків і підійшов до мене.

- Чи це ви так гарно допомагали мені своїм співом?
- Та я, – відповів тихо, побоюючись, що мій спів міг не сподобатися о. Богданові.
- Усе було гарно. А для першого знайомства радо за прощую вас до себе. Це близенько. Живемо у хаті Василя Храпця.

Від радісного хвилювання з мовою у мене явно не клейлося.

- Дуже вас прошу, отче, звертайтесь до мене тільки на «ти». Я ж молодший від Вас і мені ніяково...
- Гаразд, мій Іванку, – засміявся о. Богдан.

У прибраний селянській хатині зустріла нас модода, гарна, вельми мила дружина о. Семківа.

- Знайомтесь. Це моя дружина Анна. А це мій новий помічник і приятель Іванко Красовський.
- Дуже приємно. Прошу сідати, а я побіжу приготую чай...

Того травневого вечора ми довго розмовляли з о. Богданом. Я розповів йому про зустрічі з дядком Демковичем, якого німці забрали копати окопи і вже кілька місяців не ма від нього звісток, розповів про співпрацю з незабутнім моїм вчителем і другом Іваном Тибляком, про навчання в Криниці... Деколи у розмову вступала їмось Анна. Вона розповіла мені, що о. Богдан походить з містечка Щирець поблизу Львова, а вона з недалекого села Острів.

- Не забувайте дороги до нас, – запрошували мене обос на прощання.
- Пообіцяй, Іванку, що приходитимеш до нас якнайчастіше, – звернувся до мене о. Богдан, прощаючись зі мною уже на подвір’ї, – я радо допомагатиму тобі вдосконалити церковний спів. Подумавши хвилину додав:
- Поступово буду готувати тебе до вступу у духовну семінарію. Станеш гарним, добрим священиком. Що скажеш мені у відповідь?
- Добре, – не задумуючись, погодився я, бо знов, що мої батьки були б безмежно раді такому моєму рішенню.

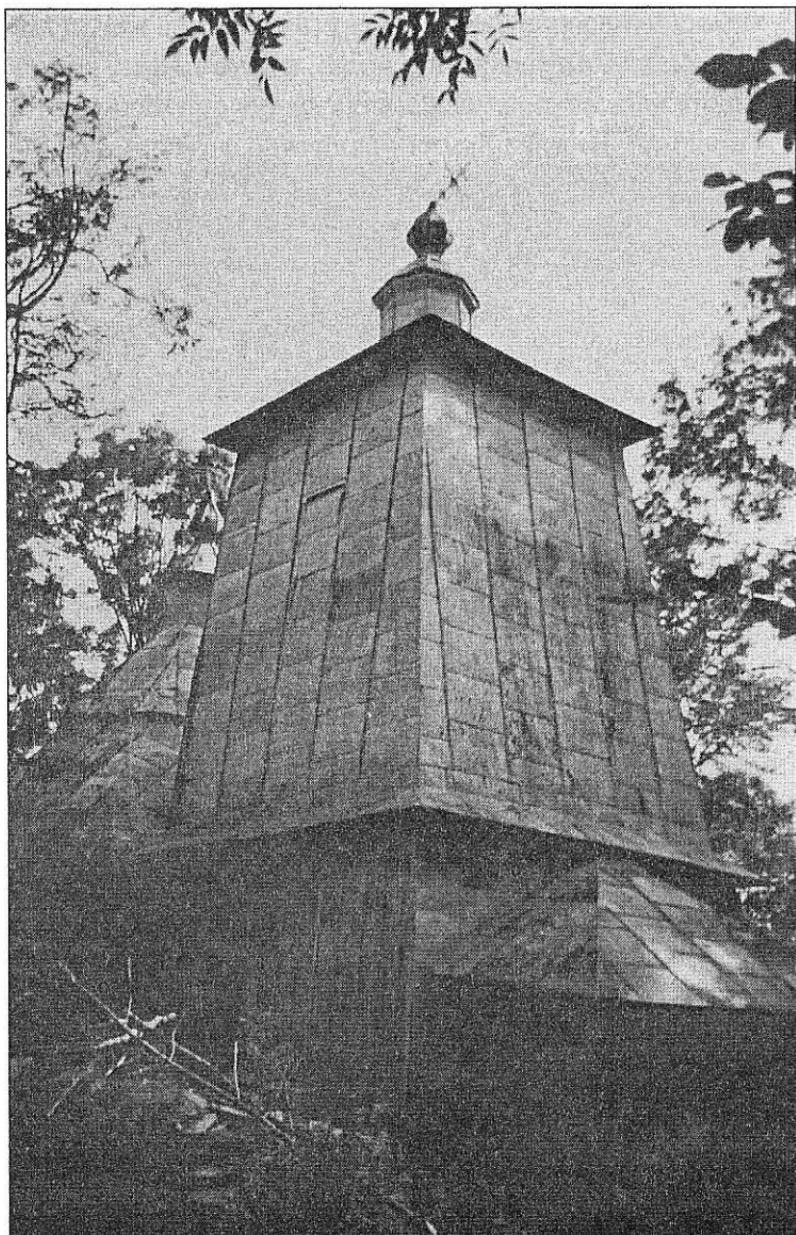
Від того пам’ятного вечора ми щиро подружилися з о. Богданом Семківим. Він допомагав мені краще оволодіти

особливістю церковних співів, ділився дуже цікавими спогадами з особистого життя. У вільні хвилини ми ходили до річки, до поблизького лісу за грибами та ягодами.

З о. Богданом ми не лише відпочивали над річкою, прогулювалися лісом, горами, але й постійно виконували церковні обов'язки. У селі Дошно в неділю і свята на відправи приходили газди, що знали церковні співи: Василь Тибляк – батько Івана Тиблика та Максим Рудавський з Посади Горішньої. У такі дні я співав разом зі старшими господарями. Коли відправи відбувались у дочірніх церквах, у селах Волтушовій та Балутянці, ми переважно вибирався туди разом з о. Богданом.

Охоче розмовляли на різні теми. Я змалку задумувався над питаннями основи Всесвіту, але мало що розумів у цьому. Навчаючись в учительській семінарії, усі вільні хвилини присвячував популярній астрономії. Перечитав усі брошурки з цих питань, які лиш були у бібліотеці. Тому особливе захоплення викликали у мене пояснення о. Богдана, якими він відповідав на мої, нерідко найвні, запитання. Я зрозумів, що мій співбесідник краще від мене орієнтується у таємницях Всесвіту, що мене дуже тішило.

- А чи ти віриш, що безконечний Всесвіт – це творіння Всешишнього і перебуває під постійною опікою Творця? – запитав мене о. Богдан зненацька.
- Я часто задумуюсь над цим питанням. Залишаюсь впевненим, що творцем і опікуном Всесвіту є Господь Бог. Адже вершиною Всесвіту з незліченою кількістю різноманітних форм та живих істот є людина. Не-

Село Балутянка. Дочірня церква
Успення Пресвятої Богородиці. 1820 р. Фото 2002 р.

можливо перерахувати і збагнути гармонію мільярдів різноманітних рослинних видів, комах, птиць, кожен з яких посідає своє, заздалегідь визначене місце у часі і просторі. Всесвіт, Земля – величина гармонійна. Позія, що її міг освідомити і скласти лише Великий і Вічний Творець.

Уявім собі, що перед нами повне решето заздалегідь приготованих букв і знаків. І скільки б часу ми їх не розсилали на поверхні просторого стола, самі вони не складуться у поезію. Це мусить здійснити поет, уклавши їх букву за буквою. А Всесвіт складна і незображенна Позія...

– Гарно, – похвалив мене о. Богдан.

Ще багато різних таємниць Всесвіту ми з'ясовували. Наші розмови, а точніше переконливі пояснення співбесідника, зміцнювали мою віру у всемогутність Творця і довіру до о. Богдана.

Пам'ятаю одного разу жваву розмову між нами спричинила Біблійна розповідь про пророка і воєначальника дохристиянських часів Ісуса Навина. Під час бою він помітив, що сонце вже низько і він не зможе завершити бій до його заходу. Тоді він звелів «зупинитися сонцю» і до його заходу завершив успішно битву. Я пояснював, що «сонце не заходить», це лише обертається Земля навколо нього. І якщо зупинилось би обертання Землі – вона розпалась би. То чи могло статися щось подібне?

– Врахуй, Іванку, що для Творця усе можливе, а, з другого боку, могло статись так, що швидкий «захід сонця»

*Родина Красовських в с. Дошно: (зліва) Марія (мати),
Дмитро (батько), Катерина (дочка), Іван (син), (попереду)
Анна (дочка), Михайло (син). 1941 р. о. Б. Семків перебував
в тісних стосунках з цією родиною.*

насторожив Ісуса Навина і він прискорив бій та виграв його до заходу сонця. А очевидцям здалося, що Ісус Навин «зупинив сонце». Подібне уявлення могло лягти в основу біблійного запису. Але запам'ятай, що ми, християни, повинні сприймати Біблію, як святе писання під покровительством самого Господа, що не підлягає будь-яким сумнівам...

Ще багато цікавих розповідей о. Богдана, які розширили мій світогляд, прослухав я.

З кожним днем ситуація на фронті ускладнювалася і це викликало тривогу серед населення та посилювало опір з боку польських підпільних банд, що формувалися в околиці неподалік польського села Любатова, проти українського населення західних Карпат.

До села доходили страшні чутки про масові розправи польських вояків і членів підпільних бандитських формувань над греко-католицькими священиками та їхніми родинами.

Польські бандити замучили о. Венгриновича Володимира (Костарівці, 1944), о. Гайдука Михайла (Глудно, 1943), о. Головача Михайла (Босько, 1944), о. Німиловича Дмитра (Ялин, 1944), о. Шалаша Степана (Мисцова, 1944) та інших. Надходили звістки, що бандити нападали на священичі родини в Команчі, Вислоці та інших селах, здійснили жахливу різанину серед селян-лемків у Синяві Сяніцького повіту. Не оминула лиха доля і село Дошно. Упродовж кількох ночей були розграбовані гос-

подарства Данька Коваля, Василя Тибляка. Під час нападу на садибу Данька Коваля був поранений Степан Бурдаш.

У найбільш тривожні ночі ми з о. Богданом спали у нас дома.

Щоправда така непевна життєва ситуація породжувала додаткові труднощі. Відчувалася фізична перевтома.

Одного разу, літом 1944 року о. Богдан заявив:

- Маю надію, що сьогоднішня ніч буде спокійною. Чуюся перевтомленим, а тому подамся очувати до Василя Храпця. До того ж мене турбую дружина, яка перебуває у стані вагітності. Я вже кілька ночей не був у домашніх.

Мої батьки та сестри не радили о. Семківу залишати нас, але він того вечора таки подався до свого дому. Я згадав час цієї події (літо 1944 р.) переглядаючи згодом «Книгу народжень і хрестин в с. Вілька Дошнянської парохії». Із того села о. Богдан охрестив таких дітей у 1944 р.: Ярослава Бенча – 21 квітня, Марію Одрехівську – 11 травня, Марту Красовську – 18 травня, Ірину Орисик – 8 червня, Івана Бердаля – 25 червня. Його охрестив останнім.

Та повернемось спогадами до незабутнього вечора після того, як ми попрощалися з о. Богданом. У хаті запанувала гнітючатиша. Щось незбагненне й важке залягло у кожного з нас на серці. Кожен по-своєму відганяв від себе почуття страху. Здається тієї ночі ніхто в родині заснути не міг.

- Ти спиш, Митре? – тривожно і тихо звернулася моя мати до батька.
- Та ні...

І знову тишина.

Після опівночі почувся у селі гавкіт собак. Потім... «О, Господи...» Ніби пролунав розпачливий голос о. Богдана, що благав порятунку. У цю мить пролунав постріл, почувся жіночий крик та лемент кількох жінок. Уся наша родина перебувала у страшному нервовому потрясенні.

«О, Боже, що ж таке сталося?»

Ми із сусідом Андрієм Волошиновичем, обережно подалися у напрямку церкви і садиби Василя Храпця. Біля хати ми зустріли кількох сусідів. Майже непримітна, підтримувана господинею та її дочкою, голосила дружина о. Богдана – Анна. Ніхто не зінав, де міг подітися о. Богдан.

«А може його захопили бандити і поволокли зі собою?»

Нараз хтось, здається Андрій Бебло, викрикнув:

- Посмотрте ся там, на дасі, коло комина, хтоси лежит нерухомо!

Принесли драбину і зняли зі стріхи труп о. Богдана Семківа, залитий кров'ю, перемішаною з мозком, і наскрізь перестріленою головою...

Поступово страшна картина прояснилася.

Трагедія ця сталася на світанку 18 липня 1944 року.

* * *

Після опівночі бандити обступили хату Василя Храпця і почали сильно грюкати сінними дверима:

«Gdzie ten ukraiński nacjonalista? Natychmiast niech wychodzi!»

Отець Богдан вискочив із кімнати до сіней і внутрішньою драбиною вибіг на горище, підняв сніпки даху та відерся до комина. У той же час бандити виломали двері, вдерлися до кімнати і накинулися на п. Анну:

- Gdzie jest ksiądz, mów natychmiast, a to już strzelamy!»

Жінка закричала. Голос її почув о. Богдан і, злякавшись за її життя, закричав:

«Поліція! Рятуйте...!»

Саме тоді влучним пострілом бандит убив о. Семківа. Серце моого вчителя і Друга зупинилося на світанку. Уся українська частина Дошина і навколишніх сіл пережила трагедію тієї незабутньої ночі немов якийсь химерний, страшний сон.

Подібний стан пережив і я. Не знаходячи собі місця, я подався до недалекого курортного містечка Іваньче, де працювала моя сестра Катерина. Дорогою до містечка під лісом я натрапив на галевинку, де недавно перебува-

ли люди. На галявинці валялися пляшки, банки, рештки їжі, різні папери, куски газет і листків зі шкільних зошитів. Я відразу здогадався, що саме тут удоосвіта «відпочивала після трудів» польська бандитська зграя.

Я зібрав деякі папірці і наступного дня приніс їх до солтиса-поляка Юзефа Слівки.

- *Bój się Boga i nic nikomu nie mów, bo przyjdą i cię zabiją».*

Забравши від мене папірці, він кинув їх у вогонь під кухонну плиту.

Тіло о. Богдана Семківа поховано у найближчому селі Вороблик Королівський, де о. Богдан відправив першу Службу Божу. Село Вороблик розмістилося за 11 км від Дошна. Через нього проходить залізнична колія.

У 2002 р. Архиєпархіальна бібліотека ім. єп. Костянтина Чеховича в Перемишлі (за посередництвом видавництва «Свічадо» у Львові) видала книгу Михайла Козака «Пом'яни, Господи, душі слуг твоїх».

У цьому вельми цінному виданні подаються інформації про греко-католицьких священиків Галичини, які загинули від рук польських підпільних бандитських формувань та агентури КДБ. Сторінку 113 присвячено о. Богданові Семківу.

На жаль, автор не мав у своєму розпорядженні достатньо відомостей і тому допустив ряд неточностей. Наприклад,

Село Вороблик Королівський.
Греко-Католицька Церква (1888 р.)
Успення Пречистої Діви Марії.
У цій церкві о. Б. Семків відправив першу Службу Божу.
Тут біля церкви був похований.

стверджується, що о. Богдан Семків – парох у с. Кречови-чі Лежайського деканату... народився у с. Дошно на Лем-ківщині...

Насправді о. Б. Семків був парохом у с. Дошно, де прибув з містечка Щирець, що поблизу Львова.

Книжечка «Його серце зупинилося на світанку» допоможе виправити ці неточності.

Влітку 1945 року українських селян з Дошна було інтерновано на схід. Їх було розселено в селах Малій Плавучі та Будилів Козівського району на Тернопільщині. Кілька родин поселилося в с. Гаї Залозецького району і селі Куропатники Бережанського району, що теж на Тернопільщині.

Наступного року я відвідав родину Анни Курилець у селі Острів неподалік Щирця. Переїхавши до Львова на навчання я зрідка відвідував п. Анну, яка теж переїхала до Львова з сином. Вийшовши вдруге заміж, вона народила ще одного сина. Після навчання я поїхав знову на Тернопільщину і наші зустрічі припинилися.

У наступні роки я здійснив кілька спроб зустрітися з п.Анною та її дітьми. Одного разу таки вдалося зустрітись з родиною п. Анни. Але її невістка повідомила, що п. Анна виїхала до Щирця.

Зовсім недавно я отримав від о. Богдана Праха сумну звістку про те, що вдова по о. Семківу п. Анна померла.

Анна Семків (Курилець)

Помер уже і її старший син (син о. Семківа). Така воля Всевишнього.

Сьогодні ми, українці, низько склоняємо голови перед пам'яттю українського патріота о. Богдана Семківа, його дружини Анни і сина Богдана.

Вічна їм пам'ять.

Група інтелігентів Львівщини на екскурсії в с. Дошно:

(зліва) А. Сухорський (різьб'яр з с. Вілька),
В. Шуркало (з Радодошин), представник Львівського
обласного управління культури (?),

П. Гандяк (із с. Святкова Вел),

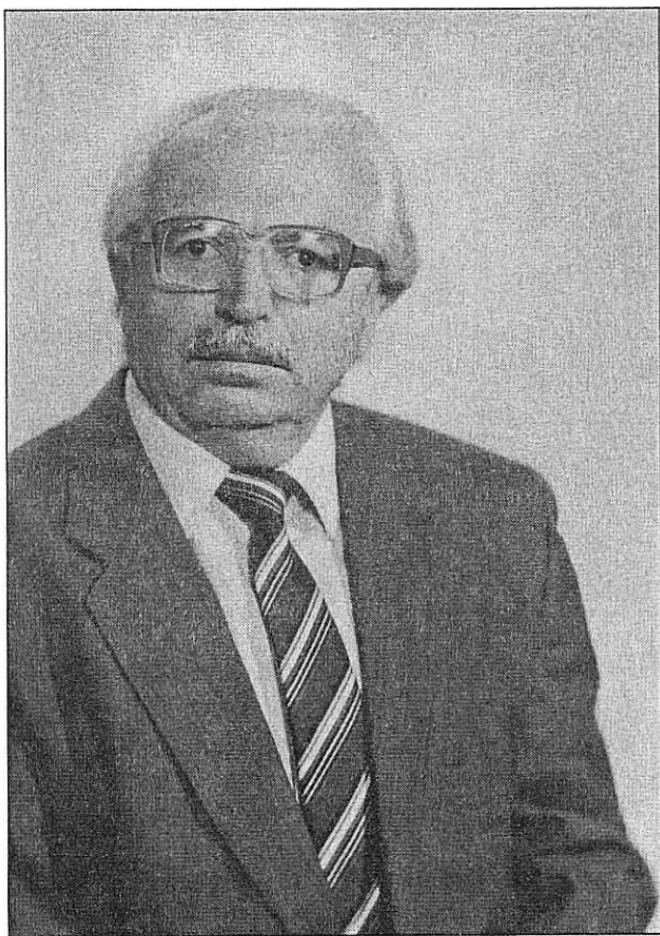
П. Когут (з Петрушої Волі), поет Роман Лубківський,

I. Красовський (с. Дошно), А. Тавпаш (Святкова Вел),

Д. Солинко (з с. Жидівське).

Поряд зі школою на горбку стояла хата родини Красовських.

Фото А. Тавпаша, 2002 р.

Іван Красовський

Довідка про автора

Іван Красовський народився 22 жовтня 1927 року в селі Дошно Сяніцького повіту (Польща). У 1941-1944 рр. навчався в Українській учительській семінарії в м. Криниця. Після депортaciї в Україну закінчив культосвітній технікум в Теребовлі, Львівську юридичну школу. У 1958 році – історичний факультет Львівського державного університету ім. Івана Франка. Обіймав посаду старшого наукового працівника Львівського історичного музею (1957-1969 рр.) та завідувача наукового відділу Музею народної архітектури та побуту (1969-1987 рр.). є дослідником історії та культури лемків. Його перу належить понад 1500 статей, нарисів, рецензій, 40 книжкових видань. Основна наукова праця «Енциклопедія Лемківщини» друкується у Варшаві.

Він брав активну участь у роботі міжнародних і всеукраїнських наукових конференціях. Один із засновників Товариства «Лемківщина» у Львові (1988 р.) та Фундації дослідження Лемківщини у Львові (1991 р.).

Ініціатор будівництва лемківської церкви святих Володимира і Ольги у Шевченківському гаю (Львів), автор експозиції Музею історії та культури лемків при лемківській церкві, видавничого об'єднання «Бібліотека Лемківщини».

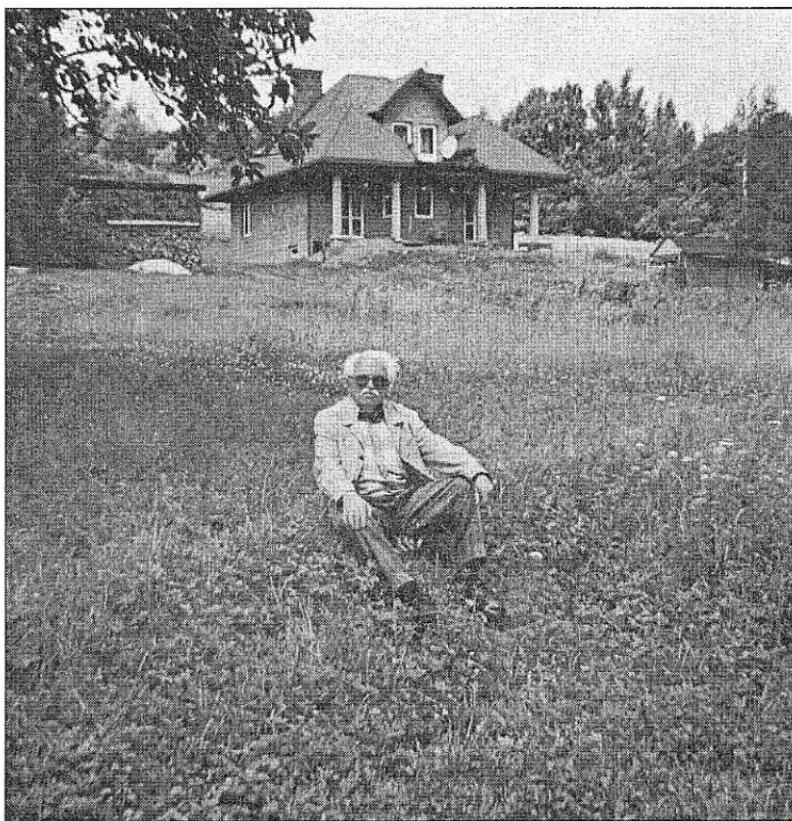
Післяслово

До рук читача надходить чудова книжечка – спогади про мученика Католицької Церкви о. Богдана Семківа. Автор книжки, п. Іван Красовський,

від душі розкриває свій біль і подає нам на вічну пам'ять спогад про свого короткотривалого вчителя, священика в контексті подій на Лемківщині у 40-х роках і обставин страшного вбивства. Нападаючи, банди не мали Божого страху, що підносять руку на людське життя, а то і на духовну особу. Адже за церковним законом кожен, хто вбиває священика, є виклятий з Божої Церкви навіки. Сьогодні вже знаємо, що таких вбивств духовних осіб у той час було дуже багато і їхні імена відомі дуже вузькому колу людей. Потрібно, дуже потрібно, щоб про кожну жертву була не тільки згадка в історіографії, але, щоб кожна з них удостоїлася хоча б такого видання теплих спогадів, як о. Богдан Семків.

Від усього серці дякую п. Івану Красовському за цей подарунок і всіх заохочую йти його слідами.

о. Богдан Прах.

*Ivan Krasovskiy відпочиває на місці,
де стояла хата його батьків. Фото I. Опалака, 2007 р.*

Iван Красовський

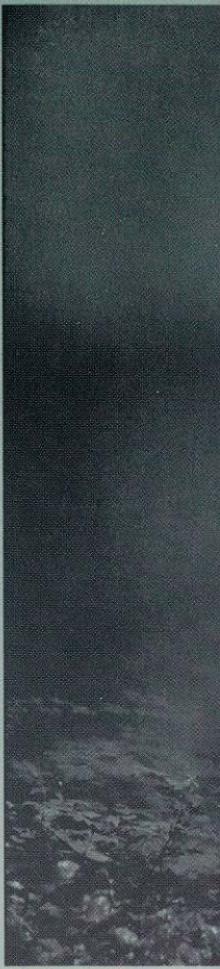
Його серце зупинилося на світанку...

Пам'яті Вчителя і Друга о. Б. Семківа

Літературний редактор Богдана Стефура
Художній редактор Мар'яна Пелех
Технічний редактор Юрій Пелех

Підписано до друку 20.01.11. Формат 84x108/32. Папір офс.
Офс. друк. Ум.-друк. арк. 1,7. Ум. фарбовідб. 2,1.
Обл.-вид. арк. 0,5.

ТзОВ Видавництво «Свічадо»
(Свідоцтво серії ДК №1651 від 15.01.2001)
79008, м. Львів, а/с 808, вул. Винниченка, 22.
Тел.: (032) 235-73-09, тел./факс: (032) 235-73-16
e-mail: post@svichado.com, url: www.svichado.com

СВІЧАДО

ISBN 978-966-395-430-1

9 789663 954301